

High
STAKES

N.D. FROST

High Stakes

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: N. D. Frost

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave januari 2023

ISBN 9789403683713

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

De wereld leek alleen nog uit schaduwen te bestaan. Overal waar Kyle ging, drukte de neerslachtigheid hem neer. Hij zag het in de ogen van de anderen, hun hulpeloosheid wervelde om hem heen en dat eiste haar tol.

Kyle sloeg met zijn vuist tegen de deur van Roans huis.

Er werd niet gereageerd. Het was drie dagen geleden dat Roan voor het laatst zijn gezicht had laten zien bij het clubhuis, maar Kyle was niet van plan zich te laten wegsturen. Hij wist dat de jongen hem nodig had.

‘Roan! Doe open!’

Hij bonkte nog een paar keer, toen hij nog steeds niet reageerde liep hij achterom en klom over de schutting. Zijn voeten landden in een smalle strook gras. De tegels die een pad vormden, waren overwoekerd. Hoewel Roan normaal gesproken het type was dat alles netjes bijhield, leek hij daar tegenwoordig geen energie voor te hebben, zodat zijn achtertuin er nu als een jungle uitzag.

Kyle stapte de veranda op en voelde aan de deur. Deze was wel open. Hij stapte naar binnen en werd bijna omvergeblazen door de wietlucht. Hij kuchte een paar keer en keek de kamer rond. Er stonden etensresten op tafel waar vliegen overheen kropen. Een rilling liep langs zijn rug. Als

iemand die altijd zo netjes en georganiseerd was zó kon leven, moest hij wel heel erg van het pad af zijn.

Na een paar passen zag hij twee blote voeten achter een stoel vandaan steken. Kyle beende ernaartoe en zag de jongen met zijn rug tegen de muur zitten. Zijn hand omklemde een fles drank waar niet veel meer in zat en er stond een asbak naast hem. In zijn schoot lag een verzameling foto's waar Roan met een lege blik naar staarde.

Kyle slaakte een zucht. Hij kneep zijn lippen op elkaar toen de tranen in zijn ogen sprongen. Roans doodse blik zond rillingen door zijn lijf. Hij hurkte voor Roan neer en legde een hand op zijn knie. 'Hé. Kom op, ga mee naar het clubhuis.'

Eerst dacht Kyle dat zijn woorden helemaal niet tot Roan doordrongen, daarna snoof hij alleen.

Kyles blik dwaalde af naar de foto's. De bovenste waren genomen in een pretpark. De aanblik van Dana's lachende gezicht joeg een steek door zijn hart. Op de foto die ernaast lag stonden ze allebei, Dana had haar armen om Roans nek geslagen terwijl ze allebei hun tong naar de camera uitstaken. Beiden zagen er zo gelukkig uit... hij herkende Roans brede grijns niet eens meer terug.

'Heb je die pas laten ontwikkelen?' vroeg Kyle, die toch een conversatie probeerde aan te gaan.

Roan haalde zijn schouders op. Hij pakte een van de foto's en hield die voor zijn gezicht. Zijn duim streek over Dana's wang en Kyle wendde een beetje ongemakkelijk zijn blik af.

'Ik kwam het wegwerptoestel tegen dat ze daar gekocht had,' zei Roan na een tijdje. 'Ze wilde overal foto's van maken. Alsof ze ervan uitging dat ik die nodig zou hebben.'

Roan leunde met zijn achterhoofd tegen de muur terwijl hij naar Kyle opkeek. Tranen glinsterden in zijn ogen.

Kyle wist niet wat hij moest zeggen. Ze had inderdaad altijd gedacht dat Maddox haar vroeg of laat zou vinden.

‘Ik mis haar...’ De jongen haalde een hand langs zijn ongeschoren wang en sloot zijn ogen, alsof hij zich haar aanraking inbeelddde. Tranen glipten tussen zijn wimpers door. ‘Ik mis haar zo.’

‘Ik mis haar ook,’ gaf Kyle toe. ‘Maar ze zou niet willen dat we er zo bij zouden zitten.’ Hij gebaarde naar de fles drank.

Roans ogen vlogen open. ‘Ik wil ook niet dat ze verkracht wordt, maar daar heb ik ook geen invloed op.’ Een grimas verwrong zijn gezicht en een donkere gloed kroop in zijn ogen. ‘Ze had me moeten laten gaan. Ze had me verdomme dood moeten laten gaan. Ze wist dat ik... dat ik dit niet kon.’

‘Ze hield van je, Roan.’

Van het ene op het andere moment stond Roan overeind en greep zijn keel vast. ‘Doe niet alsof ze dood is!’ snauwde hij, waarna hij Kyle met zijn hoofd tegen de muur sloeg.

Kyle was te verbijsterd om op tijd te reageren, maar toen Roan opnieuw wilde uithalen, greep Kyle zijn pols vast en rukte zijn hand los. Met een langzame beweging, om hem niet af te schrikken, duwde hij Roan iets naar achteren. Zijn achterhoofd bonkte en hij voelde zich een beetje misselijk. Hij klemde zijn kaken op elkaar omdat hij zo stom was geweest dat te zeggen. Het had het makkelijker voor hem gemaakt om te doen alsof ze dood was. Dan voelde hij zich niet zo schuldig, iedere keer dat hij tv keek, terwijl hij at, terwijl hij iets anders deed dan haar zoeken omdat hij gewoon niet wist waar hij moest beginnen met zoeken.

‘Sorry,’ zei hij snel, terwijl hij zijn onderarm tussen hen in hield om een volgende klap af te weren. ‘Natuurlijk is ze niet dood. Ze houdt nog steeds van je.’

Roan ademde hard uit, maar hij maakte geen aanstalten om hem opnieuw vast te grijpen of hem te slaan. Wel staarde hij hem koeltjes aan. ‘Wat doe je hier?’

Kijken of je nog in leven was. Gezien de omstandigheden hield hij dat maar even voor zich. ‘Damien is ontwaakt uit zijn coma,’ zei hij daarom maar. Dat had hij vanochtend gehoord, al deed het Roan zoals verwacht weinig. Er was niets wat ook maar een klein glimlachje op zijn gezicht zou kunnen brengen.

‘Mooi,’ antwoordde Roan grimmig. ‘Nou, hoepel nu maar weer op.’

Kyle haalde diep adem, zoekend naar woorden. Hij wilde niet dat Roan weer op de grond neerzakte, een nieuwe fles openmaakte en de volgende joint opstak. Dit alles voelde veel te vertrouwd, hij was als de dood voor de volgende stap die Roan zou zetten als de wiet niet meer genoeg was. In het verleden had hij genoeg vrienden gezien die uiteindelijk zo met een injectienaald in hun arm zaten.

‘We missen je, Roan,’ zei hij zacht. ‘We zijn nog met zo weinig... we hebben je nodig.’

‘Nodig voor wát?’ Hij snoof. ‘Jullie doen niks om haar te vinden.’ Plots balde hij zijn vuisten weer, zijn gezicht liep rood aan. ‘Jij hebt dit allemaal veroorzaakt, lul. Jij had eerlijk moeten zijn, je had ons op de hoogte moeten houden van het feit dat fucking de halve club dood was terwijl ik vakantie zat te vieren!’ Een waas van tranen trok over zijn ogen.

Kyle wist dat hij gelijk had. Maar wat kon hij er nu nog aan veranderen? Hij had een verkeerde inschatting gemaakt.

Zijn stilte had echter geen goede uitwerking op Roan, opnieuw vloog hij hem aan en deze keer duwde Kyle hem ruwer van zich af.

‘Ik ben haar kwijt dankzij jou!’ schreeuwde Roan. Op hetzelfde moment struikelde hij over zijn eigen voeten en viel op de grond. Hij graaide de halfllege fles van de grond en smeed die tegen de muur aan.

Scherven regenden op zijn schouders neer en Kyle had het gevoel dat ze tot diep in zijn lijf doordrongen.

‘Ik hield ook van haar,’ zei hij, zijn stem trilde. ‘Misschien niet op de manier waarop jij dat deed, maar ik hield ook van haar en ik heb dit ook nooit gewild.’ Hij ademde scherp in toen de emoties zich omhoog worstelden. Met een ruk draaide hij zich om en beende weg. Tranen kriebelden langs zijn wangen toen hij de deur met een klap achter zich dicht sloeg.

Hij wist het ook allemaal niet meer. Het was alsof er een vulkaan op uitbarsten stond en hij dat met een emmer water wilde voorkomen.

De ochtenden waren het zwaarst. Het wakker worden, het opnieuw ontdekken dat zijn bed leeg was, dat ze niet meer in zijn leven was. Steeds opnieuw sloeg die realisatie de grond onder zijn voeten vandaan. De energie die Roan tijdens de nacht op had moeten doen, verdampte als water in een woestijn. Dan voelden zijn armen loodzwaar, zijn hoofd te vol om op te tillen. Soms staarde hij urenlang voor zich uit, een kledingstuk van haar omklemmend waarvan haar geur allang vervaagd was.

Sinds Kyle was langsgeslagen, was er de hele tijd een onderhuidse irritatie. Een soort jeuk in zijn schedel waar hij niet bij kon. Roan wist dat de man gelijk had. Hij kon zo niet doorgaan. Als Dana hem zo zag, zou ze in hem teleurgesteld zijn. Hij moest haar vinden, het in ieder geval proberen. Met een diepe zucht hees hij zichzelf op de rand van het bed. Hij staarde naar zijn slaapkamerdeur. Moeiteloos kon hij haar daar zien staan, in zijn shirt dat tot haar bovenbenen kwam. Toen kenden ze elkaar net, ze had opeens op de stoep gestaan omdat Baen dat een leuke verrassing had gevonden.

Baen...

Een nieuwe steek joeg door zijn borst. Hij miste zijn vriend, zijn mentor... Hij schaamde zich omdat hij nog steeds niet de ballen had gehad om zijn graf te bezoeken. Maar dat maakte het zo definitief. Een deel van hem deed nu nog steeds alsof Baen gewoon weg was, net als Dana, onbereikbaar, maar niet voor altijd.

Roan boog zijn hoofd. Zijn handen had hij om het matras geklemd. Hij staaarde naar de ring die Dana hem had gegeven met Kerstmis. Het maakte niet uit waar hij keek, waar hij was, alles herinnerde hem aan haar. Hij zou er kracht uit moeten putten, in plaats daarvan begon zijn keel iedere keer te schrijnen en hoopten de tranen zich weer op.

Maar tranen brachten hem niets. En dit nietsdoen ook niet.

Hij moest zich bij elkaar rapen, hij moest zich uit die lamlendigheid losscheuren voordat hij in een soort schim veranderde die ze niet eens meer zou herkennen als hij haar terugvond. Want hij moest haar vinden. Hij had gezegd dat hij haar nooit zou laten gaan en dat had hij wel gedaan. Hij was onvoorzichtig geweest, had zijn hart niet gevolgd en dát had ervoor gezorgd dat hij haar verloren was.

Het kwam niet door Kyle, niet door Dana.

Door hemzelf.

Roan zette de vaat van dagen in de vaatwasmachine, ruimde de rest van de zoi op en luchtte het huis. Hij nam een lange douche en schoor zichzelf. Twee uur later zat hij in een tattooshop terwijl hij naar het zoemen van het apparaat luisterde, dat speldenprikjes in zijn hand achterliet. Hij wist dat er dagen zouden komen waarop hij niet zo sterk in zijn schoenen stond als vandaag, waarbij zijn dromen hem terugbrachten naar de tijd dat Dana nog in zijn armen sliep, en hij daarna zou ontwaken met niets dan dekens tegen zijn lijf gedrukt. En hij had iets nodig wat hem kracht gaf, wat hem eraan herinnerde dat hij niet mocht opgeven. Nooit.

Zijn nieuwe tatoeage was een pijl die van het bovenste vingerkootje van zijn duim tot zijn pols liep.

“Een pijl schijnt symbool te staan voor bescherming. En... als man en vrouw horen we elkaar straks te beschermen. Ik weet niet, ik vond het wel passend.”

Dat had ze hem gezegd, toen ze hem met Kerst de ring gaf. Hij was er niet in geslaagd haar te beschermen. Al hadden ze elkaar nog niet het ja-woord gegeven, het voelde evengoed alsof hij tekortgeschoten was. Het was zijn plicht om dat recht te zetten. Hoe vaak had hij niet gezegd dat hij haar zou beschermen, dat hij haar niet zou laten gaan? Hij hoopte dat de nieuwe inkt hem de moed zou blijven geven om door te gaan, om te blijven zoeken naar haar. Het kon er niet meer af, het zou voor altijd op zijn huid blijven staan. Zijn pijl. Zijn gids. Zijn kompas.

Voordat Roan voor het eerst in dagen terugging naar het clubhuis, bezocht hij de begraafplaats. Onderweg had hij drie bossen bloemen gekocht. De eerste legde hij bij het graf van Shaw neer. Het was alweer driekwart jaar geleden dat hij stierf. Hij zuchtte diep. Een naar gevoel nestelde zich in zijn maag. Hij kon zich niet aan het idee onttrekken dat Shaw met een nukkig gezicht op hem neerkeek, alsof hij het hem ook kwalijk nam dat hij Dana de afgelopen weken aan haar lot had overgelaten.

‘Ik ga haar vinden,’ beloofde hij fluisterend aan het koude steen.

Daarna liep hij gauw verder, naar het graf van Baen. Hij staarde naar de letters die in het marmer gebeiteld waren. Hier lag hij echt. *Matthew “Baen” Murphy.*

“Hé knul. Goed je hier eindelijk te zien.”

Roan slikte de brok in zijn keel weg toen het was alsof hij Baens arm om zijn schouder voelde.

”Vind je meissie. Vind je meissie, zet een rits van die mooie kinderen op de wereld en vernoem d’r eentje naar mij.”

Een beetje beverig haalde Roan adem terwijl hij knikte. Een tijdje bleef hij er in gedachten verzonken staan, totdat hij naar het laatste graf liep. Hij beet op zijn lip terwijl hij de laatste bloemen neerlegde. Lolita had hem altijd met open armen ontvangen. Ze kwam meer bij een moeder in de buurt dan zijn eigen ma. Hij was zo met Dana’s verdwijning bezig geweest dat hij nauwelijks bij hun dood had stilgestaan. Lolita en Baen verdienden ook zijn afscheid, zijn aandacht.

Er waren echter geen tranen meer die hij voor hen achterliet. Die zouden ze toch niet willen zien. Ze zouden een arm om hem heen leggen en hem op zijn wang kussen, zeggen dat hij moest doorgaan en niet moest blijven hangen in wat geweest was.

En dus deed hij dat. Hij stapte op zijn Harley, reed naar het clubhuis en liet zich daar omhelzen door de weinige broeders die er nog waren overgebleven. En even – heel even – voelde hij weer iets. Iets warmes in zijn borst, in plaats van die altijd aanwezige stekende kou.

Het idee dat ze hem moest toestaan om haar aan te raken, maakte Dana misselijk. Toch had ze geen keuze. Niet zolang Freddy samen met haar op dit eiland werd vastgehouden.

Maddox deed zijn best. Zes weken waren verstreken en hij had haar nog niet verkracht – nog niet eens geprobeerd te zoenen. Soms hield hij haar hand vast of legde hij een arm om haar heen, maar daar hield hij het bij. Toch merkte ze dat hij ongeduldig werd. Hij wilde dat ze alles wat er gebeurd was onder het vloerkleed veegden en de draad van hun relatie weer oppakten. De laatste dagen zag ze dat zijn bewegingen bruusker werden, dat zijn kaak verstrakte, iedere keer dat Freddy, die hij tot een bediende had gemaakt, in de buurt was.

Ze kon niet blijven wachten. Dan verloor hij op een dag zijn geduld en zou Freddy het misschien wel ontgelden. En als ze er zelf controle over kon houden... dan deed het misschien minder pijn.

Maddox leefde nog steeds in een web van leugens dat hij zelf gecreëerd had en geloofde werkelijk dat wat hij voor haar voelde, echt was. Ze moest dat gebruiken terwijl hij op zijn beurt háár gebruikte – dat was de enige manier waarop ze kon uitvogelen waar ze precies waren en hoe ze hier weg konden komen. Zes weken had ze hem op afstand gehouden, had ze gedaan alsof ze dingen aan het verwerken had. Nu was het tijd voor de volgende stap. De gedachte dat zij een plan had, dat zij hier de hand in had, gaf haar kracht om door te zetten.

Dana liep naar zijn werkkamer toe. De diners waren altijd erg gespannen en ze was bang dat ze zou terugkrabbelen als ze tot daarna wachtte. Hoe hij erop zou reageren als ze hem nu stoorde was echter ook moeilijk in te schatten. Na al die tijd had ze nog steeds geen flauw idee hoe hij de kost verdiende en wat hij al die tijd achter zijn bureau uitvoerde.

Ze haalde diep adem en klopte op de deur. Terwijl ze wachtte tot zijn voetstappen dichterbij kwamen, vroeg ze zich af of ze bedeesd naar de grond moest kijken of hem moest aankijken. Uiteindelijk besloot ze tot het laatste, ze wilde niet de indruk wekken dat ze een spelletje met hem speelde, zelfs al zou hij dat diep vanbinnen best moeten weten.

De deur ging open. Zijn gezicht had een harde uitdrukking omdat ze hem gestoord had, maar zodra hij haar zag, werd de blik in zijn ogen milder.

‘Sorry dat ik stoort,’ zei ze aarzelend. Toch een beetje nerveus frunnikte ze aan de zoom van haar shirt. ‘Ik vroeg me af... of je misschien zin hebt in een wandeling?’

Zijn schouders spanden zich aan, zijn argwaan was overduidelijk. Haar hartslag versnelde en ze voelde haar handen klam worden. Had ze het verkeerd aangepakt?

‘Oké,’ zei hij kortaf, met minder enthousiasme dan ze had verwacht. Er kroop een huivering door haar heen en ze deed een stap terug. Misschien was dit toch geen goede timing geweest.

Maddox deed de deur van zijn werkkamer op slot en stak de sleutel weg. Rondsnuffelen in die kamer stond nog steeds op de planning, ze was alleen bang dat ze daar slechts één kans voor zou krijgen en voor ze die sleutel te pakken kon krijgen, moest hij zich heel wat vertrouwder voelen in haar buurt.

Zonder wat tegen elkaar te zeggen, liepen ze naar buiten, naar de rand van het eiland, waar de kustlijn onderbroken werd door een strook zand. De wind trok aan haar haren, maar het waaide niet zo hard dat het een gesprek moeilijker zou maken.

‘Ik wil je bedanken,’ zei ze na een tijdje. Ze durfde hem niet aan te kijken en tuurde daarom naar het zand terwijl ze zachtjes voortstapte. ‘Dat je me de ruimte hebt gegeven om dingen te verwerken. Dat je me... nergens toe gedwongen hebt.’

Met moeite kwamen de woorden over haar lippen. Van haar ego was al niet veel meer over, maar beweren dat ze hem *dankbaar* was, was toch een hele stap.

Maddox bleef stilstaan en stak zijn hand uit zodat hij haar zij raakte. Ze bleef ook staan.

‘Ik heb er nog steeds spijt van, Dana. Hoe ik tegen je heb gedaan.’ Zijn adamsappel wipte op en neer toen hij slikte. ‘Ik weet niet hoe ik dat moet goedmaken. Maar toen je zei dat je niet meer van me hield... toen ontwaakte er gewoon iets donkers in mij. Iets wat jouw liefde al die tijd onderdrukt had.’

Dana sloeg haar ogen naar hem op en zag dat hij het meende. Dat was het lastige aan Maddox. Hij had zo overduidelijk twee gezichten. Dat had ze nooit eerder gezien, maar nu – nu was het zonneklaar.

‘Dat had ik niet moeten doen,’ zei ze zacht. ‘Ik had ons een kans moeten geven.’

Er veranderde iets in Maddox’ ogen. Opluchting, alsof hij maandenlang had gewacht totdat ze dit zou toegeven. Zijn vingers trilden toen hij zijn hand naar haar wang bracht en ze zoog haar adem naar binnen toen de toppen langs haar huid streken.

‘Het geeft niet,’ zei hij. ‘We hebben nu een nieuwe kans, toch?’

Hoewel Dana huiverde, bleef ze hem aankijken. ‘Ja...’

Een glimlach speelde om zijn lippen. Zijn duim streek langs haar wang en het kostte Dana al haar wilskracht om haar gezicht niet weg te draaien. In een poging haar walging te onderdrukken, diepte ze een herinnering op aan de eerste keer dat Roan haar wang zo had gestreeld. Een steek van gemis teisterde haar buik en haar ogen begonnen te prikken, maar ze knipperde de tranen snel weg.

Nu moet jij. Kom op.

Een trillerige zucht schoot tussen haar lippen door toen ze haar hand tegen zijn wang legde. Met haar duim streek ze langs zijn onderlip. Maddox ving haar blik. De onzekerheid die hij uitstraalde, verwarde haar. Vanaf het begin was hij zelfverzekerd geweest – op het arrogante af.

Maar ze had zijn ego gekrenkt, kapotgeslagen. En haar een tweede kans gunnen, dat was iets wat hij nooit eerder had gedaan, bij niemand. Het was iets wat hij zo wanhopig graag wilde dat hij zich er onzeker door voelde, omdat hij niet wist wat hij ervan kon verwachten.

‘Ik heb je gemist, Dana.’

Opnieuw ging er een rilling door haar heen. Het was alsof ze Roans stem hoorde.

‘Ik jou ook,’ prevelde ze, en met haar gedachten nog bij Roan vervolgde ze: ‘Het spijt me dat ik ben weggegaan.’

Daarna bracht ze haar gezicht dichterbij dat van Maddox. Ondanks de vele keren dat ze hem had gezoend, voelden zijn lippen niet vertrouwd. Zijn tong gleed langs haar lip en hoewel ze ervan gruwelde, opende ze haar mond om hem toegang te geven. Ze kustte hem terug. Het deed pijn, diep binnen in haar. Alsof Roans ziel aan die van haar was verkleefd en Maddox hem nu beetje bij beetje van haar losscheurde, tot hij haar weer helemaal had opgeëist.

Tot ze hem had tóégestaan om haar weer helemaal op te eisen.

Freddy had zijn armen om zijn knieën geslagen terwijl hij in het zand zat en uitkeek over de zee. Hij voelde zich leeg, zwak. Met een zucht boog hij zijn hoofd en keek naar de dahlia die aan de binnenkant van zijn onderarm was getatoeëerd. Hij wenste dat hij de inkt eraf kon krabben. Schuldgevoel bedolf hem als hij aan zijn broeders dacht. Hij was het niet waard om een Dahlia te zijn. Niet alleen had zijn Old Lady iedereen verraden, wat hij als een persoonlijk falen beschouwde, ook had hij in de weken dat hij hier was nog helemaal níets kunnen uitrichten. Hij was de enige die bij Dana in de buurt was, die haar kón beschermen, en evengoed voelde het alsof hij geketend was.

Hij had geprobeerd te achterhalen waar ze waren, hij had het hele eiland en het grootste deel van het huis afgestruind op zoek naar informatie. Urenlang had hij het water afgezocht, op zoek naar schepen, zodat hij op zijn minst kon ontdekken waar ze zich ongeveer bevonden. Maar niets, helemaal niets. Het was net alsof er niets buiten dit eiland bestond.

Er lagen drie bootjes aan een kade. Helaas was daar een groot hek omheen gezet waar altijd gewapende mannen stonden. Het was de enige plek die bewaakt werd. Het waren geen grote schepen, ze waren een slag groter dan speedboten en dat betekende dat ze nooit heel ver uit de kust konden zijn. Maar welke kust – dat was hem een raadsel. De oceaan was groot, ze konden aan de oost- of de westkant van de VS zitten. Of misschien wel veel verder. Wist hij veel. Hij was bewusteloos geweest toen hij hier aankwam.

Zijn blik dwaalde weer af naar de kade. Er stonden drie mannen bij elkaar. Machinegeweren hingen over hun schouders, maar ze waren aan het praten en roken en leken de omgeving niet heel scherp in de gaten te houden. Terecht ook. Wat kon hij doen? Drie gewapende mannen in zijn eentje proberen te overmeesteren? Als hij alleen was, had hij het misschien geprobeerd. Maar hij was niet alleen. Als hij faalde – en die kans was aanzienlijk – dan zou Maddox Dana straffen.

Een rilling liep langs zijn rug toen hij aan zijn ontvoerder dacht. Het was hem niet vaak overkomen dat iemand hem angst aanjoeg, maar deze man was gewoon zo onvoorspelbaar en gecompliceerd dat Freddy constant op zijn hoede was. Hij had hem geprobeerd te observeren, zonder dat het hem iets had opgeleverd. Hij wist niets van hem, kon zijn gezichtsuitdrukkingen absoluut niet lezen. In de eerste weken had Maddox hem af en toe een klus gegeven, dan moest hij dingen opruimen of het eten klaarmaken. Na een tijdje was hij daarmee gestopt en sindsdien besteedde hij helemaal geen aandacht meer aan hem. Alsof hij hem helemaal niet zag. Natuurlijk vond Freddy dat beter dan rond gecommandeerd worden, maar het maakte hem ook onzeker. Hij wist niet waar hij aan toe was en wat hij moest doen met alle vrije tijd die hij had. Hij was liever bezig. Nu dwaalden zijn gedachten steeds opnieuw af naar dingen waar hij niet aan wilde denken. Naar zijn ouders, die er

geen idee van hadden wat er met hem gebeurd was. Naar zijn broeders, die nog met zo weinig over waren. En naar Lily. Steeds weer naar Lily.

Als hij aan zijn vriendin dacht, kwam er een golf van emoties opzetten die hij nauwelijks bedwingen kon. Ja, hij was boos op haar. Ziedend. Hij kon nog steeds niet geloven dat ze zo dom was geweest om Dana uit te leveren. Iedereen had toch kunnen bedenken dat Maddox zich niet aan zijn woord zou houden? Ze was erbij geweest toen Baen en Lolita werden doodgeschoten. Wat had haar er in hemelsnaam van overtuigd dat Maddox hem zomaar zou laten gaan? En wat als hij dat wél had gedaan? Had ze gedacht dat de anderen haar verraad zomaar zouden vergeven? Had ze gehoopt dat hij de club de rug toe zou keren en zou wegvluchten met haar? Zo was hij niet. Hij had gestreden voor een plaats binnen de club en ze waren zijn familie geworden.

Opeens voelde hij een hand op zijn schouder. Dana kwam naast hem zitten en tuurde een tijdje vooruit zonder iets te zeggen. Zwijgend bekeek Freddy haar gezicht. Er was iets veranderd, hij voelde het.

‘Heeft hij aan je gezeten?’ vroeg Freddy, zijn stem gespannen. Hij had geweten dat het een kwestie van tijd was. Maddox probeerde zich wel als een normaal mens te gedragen, maar hij was nu eenmaal een gestoorde klootzak.

Dana antwoordde niet. Haar duim wreef over het onderste kootje van haar linker ringvinger en hij sperde zijn ogen open toen hij zag dat ze haar verlovingsring niet langer droeg.

‘Moest je hem afdoen van hem?’

Dana boog haar hoofd. ‘Nee. Hij weet niet eens dat ik verloofd ben.’

Freddy draaide zich iets meer naar haar toe. Het voelde alsof er een steen op zijn maag lag die in een snel tempo groeide. ‘Waarom dan?’

‘Het verscheurt me, iedere keer dat ik ernaar kijk.’ Ze beet op haar lip en knipperde een paar keer, maar tranen waren er al lang niet meer.

‘En ik wil niet dat hij dat ziet.’ Dana slaakte een lange zucht. ‘Ik ga het spelletje met hem meespelen, Freddy. Ik moet zijn vertrouwen winnen.’ Haar hand vond die van hem en ze kneep erin. ‘Maar ik broed op een plan. Ik zal ons hier wegekrijgen.’

Freddy sloeg zijn ogen neer. Het zou andersom moeten zijn. Hij zou haar die belofte moeten doen. ‘Ga je met hem naar bed?’ Hij voelde hoe haar spieren zich aanspannen en toen hij haar hoorde slikken, trilde zijn borstkas.

‘Binnenkort.’

Hij kneep protesterend in haar hand. ‘Dat hoeft niet, we vinden...’

‘Het is goed, Freddy,’ zei ze zacht. ‘Ik vind het eng en ik walg ervan. Maar ik zal pas een kans krijgen om hem te vermoorden als hij me helemaal vertrouwt. En dat zal lang duren. Dus wachten... dat brengt ons alleen maar in gevaar.’

Freddy haalde een hand door zijn blonde haar, dat eigenlijk te lang werd. Hij wist niet wat hij moest zeggen. Hij wilde niet hardop toegeven dat het ook de enige kans was die hij zag.

‘Het is niets wat ik niet eerder heb gedaan,’ zei ze. ‘Maar alsjeblieft, Freddy. Wat er ook verandert na morgen, bemoei je er niet mee.’ Ze richtte haar hoofd op en keek hem smekend aan. ‘Want mij wil hij niet kwijt, maar de enige reden dat hij jou hier tolereert, is omdat hij denkt dat hij mij daar een plezier mee doet of om me onder druk te zetten.’

Freddy klemde zijn kiezen op elkaar. ‘Ik weet niet of ik het kan, Dana,’ fluisterde hij uiteindelijk. ‘Roan is mijn broeder. Ik kan niet nietsdoen als jij verkracht wordt.’

‘Ik word niet verkracht,’ antwoordde ze ferm, met een donkere ondertoon. ‘Ik wil het zelf, ik ga me aan hem geven. Ik ben niets anders dan een prostituee. Iemand die doet wat ze moet doen om te overleven.’

Haar woorden klonken hol.

Hoofdstuk 2

Zenuwen waren niet iets waar Maddox veel ervaring mee had. Toch voelde hij nu een verlamvend gevoel in zijn borst en was er een onbekende spanning in zijn buik. Een aantal weken geleden had hij hier ook gestaan, in deze slaapkamer, met kaarsen in de vensters, op enkele planken langs de muren en op de nachtkastjes. Toen had hij zich helemaal niet onzeker gevoeld. Hij had in een soort overwinningsroes verkeerd en had willen opeisen wat van hem was.

Dana had hem daarvan weerhouden. Ze had gezegd dat ze niet wilde dat hij haar aanraakte voordat ze er zelf aan toe was. De afgelopen dagen was hij steeds sceptischer geworden, er zo langzamerhand van overtuigd geraakt dat ze er misschien wel *nóóit* aan toe zou zijn.

Maar zijn geduld had hem beloond. Dana had een beetje aan haar nieuwe omgeving kunnen wennen en ze had hem een nieuwe kans gegeven. Natuurlijk had hij dat met een korreltje zout genomen, maar net had ze toch zijn hand vastgepakt en hem meegenomen naar de slaapkamer.

En daar stonden ze nu een beetje onwennig naast elkaar. Beiden waren ze stil, het enige wat Maddox hoorde was haar ademhaling en die van hem. Ergens in zijn achterhoofd spookte de vraag of ze dit écht

wilde, maar hij stelde hem niet. Hij wilde het antwoord helemaal niet weten.

Maddox liet zijn blik over haar gezicht dwalen. Ze tuurde naar de grond. Er was geen vurig verlangen dat in haar ogen smeulde, zoals dat er vroeger was geweest. Maar haar onzekere houding liet hem ook niet koud. Ook dat wond hem op, alsof ze een maagd was die hem haar maagdelijkheid zou schenken.

Voorzichtig stak hij een hand naar haar uit en legde die tegen haar wang. Nog steeds keek ze niet naar hem op. Het deed hem denken aan een van de rollenspelen die ze vroeger hadden gedaan, toen ze zijn sekkslaaf was geweest. Dit keer was het geen spel. Hij voelde nu haar onzekerheid, haar zenuwen. Hij voelde zijn eigen onzekerheid en zijn eigen zenuwen.

‘Wat wil je dat ik doe?’ vroeg hij, zijn stem hees.

Hij hoorde haar slikken. ‘Zo-zolang je me maar geen pijn doet.’

Haar woorden deden een doffe pijn door hem heen schieten. ‘Dat zal ik niet doen,’ beloofde hij. ‘Ik ga je nooit meer pijn doen.’

Zijn vingertoppen gleden via haar wang naar haar nek en verdwenen daar in haar weelderige blonde haar. Hij bracht zijn gezicht dichterbij dat van haar totdat hun lippen langs elkaar streken. Zijn hartslag versnelde toen zijn tong die van haar aftastte. Al snel kolkte het verlangen door hem heen om haar uit te kleden. Zijn handen bewogen zich naar de zoom van haar shirt en hij trok het kledingstuk over haar hoofd waardoor hun kus even onderbroken werd.

In plaats van zijn lippen direct weer terug naar die van haar te brengen, keek hij naar het deel van haar lichaam dat hij net had onthuld. Zijn mond werd droog bij het zien van haar prachtige bovenlichaam. Rond zijn kruis spande zijn broek aan toen hij zijn handen over haar schouders liet glijden en ze daarna langs haar zijden afzakten.

‘Je bent zo mooi.’

Hoewel haar beha mooi om haar borsten sloot, was langer wachten een kwelling die hij niet aankon. Hij wilde zijn handen eromheen leggen. Hij schoof de sluiting los en trok de bandjes langs haar armen naar beneden. Een ongeduldige grom ontschoot hem toen hij haar borsten vastgreep en ze kneedde.

Even leek het alsof er een jammerkreetje over haar lippen kwam, maar toen hij haar afwachtend aankeek, schoof ze haar handen onder zijn shirt. Hij sloot zijn ogen terwijl haar vingers over zijn huid gleden. Kippenvel snelde weg vanaf haar aanraking.

Ze trok zijn shirt over zijn hoofd en hij sloeg een arm om haar middel zodat hij haar naakte huid tegen die van hem kon voelen. Een trillerige zucht schoot over zijn lippen. Hij had nooit geweten dat hij haar zo gemist had. Het voelde zo goed om haar weer bij zich te hebben. Zo hoorde het. Zij was van hem en hij was van haar. Zo had het altijd al moeten zijn.

Hij hield een arm om haar heen geslagen, de andere hand omvatte haar borst weer. Zijn lippen drukte hij tegen de huid vlak onder haar oor. Hij hoorde haar naar adem happen en glimlachte. Dat was niet veranderd. Hij wist precies wat ze lekker vond, hoe hij haar kon beminnen. Vanaf haar hals trok hij een spoor van kussen over haar rechterschouder naar haar borsten toe. Het was alsof hij haar hart tegen zijn lippen voelde bonken en hij greep haar steviger vast. Haar spieren spannen zich aan toen hij zijn tong langs haar harde tepel wond en hij zoog eraan totdat ze kreunde.

Hij verplaatste zijn mond naar haar andere tepel, en hij voelde hoe haar handen zich onder zijn shirt bewogen en ze haar nagels in zijn rug priemde. Al kussend bracht hij zijn gezicht tot naar haar decolleté en liet zijn tong ertussendoor glijden. Daarna liet hij zich zakken, verder en

verder, totdat hij op zijn knieën zat. Hij was bij haar broek aangekomen, die hij met een vlaag van verloren zelfbeheersing naar beneden rukte. Hij ademde zwaar toen zijn handen haar billen omvatten, stevig zoals hij ze herinnerde. Terwijl hij ze vasthield, tastte hij met zijn vingertoppen verder naar voren, waar hij verwachtte haar opwinding te kunnen voelen. Daar was haar string echter nog kurkdroog en een beetje verdwaasd keek hij naar haar op.

Hoewel haar vingers door zijn haren streken, keek ze niet naar hem. Ze staaarde met een lege blik naar de muur, haar gezichtsuitdrukking eerder benauwd dan in vervoering en de aanblik ervan was zo teleurstellend dat er iets in zijn borstkas uit elkaar knalde.

Even stond hij op het punt om haar van zich af te duwen en naar haar te snauwen, maar hij bedacht zich en begon in plaats daarvan de rand boven haar string te kussen.

Hij kende haar. Hij zou haar heus wel nat krijgen. Hij zou haar hiervan laten genieten, want zo was het voorbestemd.

Dana's hele lijf verkrampde. Ieder stukje huid dat hij aanraakte, brandde en jeukte en wilde ze tot bloedens toe openkrabben. Ze probeerde zich terug te trekken tot in een ver hoekje van haar geest om zich op die manier los te maken van haar lichaam, maar het lukte haar niet. Hij had haar op de rand van het bed geduwd en haar string uitgetrokken. Haar knieën had hij uit elkaar geduwd zodat hij ertussen kon zitten. Zijn lippen bevonden zich om haar clit, waar hij stevig aan zoog.

Dana had haar handen op zijn hoofd gelegd, haar vingers door zijn korte haren gevlochten. Een beetje dwingend hield ze hem op zijn plaats, bang dat hij anders zou opkijken en zou zien dat ze op het punt stond om over te geven. Uit alle macht probeerde ze iets anders te

voelen dan de weerzin. Ze riep beelden op van al de keren dat Roan haar zo bemind had, waarbij ze wel haar rug had gekromd van genot. Ze herinnerde zich hoe haar handen over zijn hoofd hadden gegleden, hoe hij af en toe had opgekeken met glinsterende ogen en een plagende grijns, totdat ze hem gesmeekt had om verder te gaan.

De gedachten aan Roan maakten de kwellung alleen maar erger. Ze miste zijn handen die over haar borsten gleden, zijn lippen die langs haar nek afdaalden, de druk van zijn lichaam tegen het hare. Ze miste zijn duizelingwekkende glimlach, zijn stevige omhelzing, zijn enthousiaste stem en de soms bijna kinderlijke schittering in zijn ogen. Sinds de dag dat ze hem bloedend in die kerk had achtergelaten, was er een kou in haar gesloten die haar hele lijf verstarde en Maddox kon daar geen verandering in brengen, hoe hard hij ook zijn best deed.

Een jammerkreetje vloog over haar lippen toen hij twee vingers in haar duwde. Hoe rustig hij het ook deed; haar lichaam schoot alsnog op slot, waardoor het pijn deed.

Maddox keek op. Er was een donkere gloed in zijn ogen die een rilling over haar rug liet kruipen. 'Ik zit al tien minuten op mijn knieën,' gromde hij. 'Doe je überhaupt je best?'

Dana haalde trillerig adem. Aan de pijn zou ze niet ontkomen, dat wist ze nu wel zeker. Ze wilde er gewoon vanaf zijn voor vanavond. 'Je hebt me verkracht, Maddox,' zei ze. 'Een jaar lang. Ik doe mijn best daar niet aan te denken, maar mijn lichaam verkramp vanzelf.'

Met een zucht kwam hij overeind. Gefrustreerd wreef hij in zijn nek. 'Jij wilde dit.'

Dana klemde haar kaken op elkaar. De onmacht kwam zo plotseling opzetten dat ze zich er niet tegen kon weren. 'Je hebt mijn moeder en vrienden van me vermoord, mijn broer naar de gevangenis gestuurd en je hebt Freddy en mij ontvoerd. Denk je nou echt dat ik dit wil? Je weet

dondersgoed dat ik er alles voor zou geven om terug te kunnen naar Roan. Ik hou van hem en zelfs zo'n zielloos wezen als jij zou moeten beseffen dat jij hem nooit zal kunnen vervangen. Als hij mij aanraakte, voelde ik dat tot in mijn tenen en als het zijn tong was die zo met me zou spelen dan was ik al binnen een minuut klaargekomen, en daarna nog drie keer! Maar ik walg van jou, iedere aanraking van je brandt door mijn huid alsof er gif aan je tengels zit en ik ben alleen maar bezig mijn best te doen om niet te kotsen omdat ik wéét dat je me daardoor in elkaar zou slaan! Wil je weten waarom ik dit wilde? Omdat ik wist dat je me toch weer zou gaan verkrachten en ik hoopte mezelf op deze manier pijn te besparen!' Tranen sprongen in haar ogen. 'Ik haat je Maddox, natuurlijk haat ik je!' Ze kroop naar achteren op het bed en spreidde in een hopeloos gebaar haar armen. 'Dus hup, neem me maar. Doe maar met me wat je wilt. Ik kan niet meer doen alsof ik je niet het liefst zou vermoorden.'

Maddox zei niets, maar zijn blik schroeiende haar lichaam. Zijn kaken verstrakten. 'Goed dan,' zei hij, zijn stem dreigend laag. 'Als dat is hoe je het wilt.'

Dana's lippen trilden. Angst golfde door haar lijf toen het matras inzakte doordat hij erop neerzakte en tot boven haar kroop. Ze kneep haar ogen dicht toen zijn hand zich om haar keel sloot en kneep. Al snel ontspanden zijn vingers echter alweer.

'Zouden we niet opnieuw beginnen?' fluisterde hij. 'Zou je me niet opnieuw een kans geven?'

Een traan glipte tussen haar wimpers door en rolde langs haar slaap naar beneden. Zijn lippen vingen de druppel op.

'Ik wil je geen pijn doen, Dana. Echt niet. Maar ik... ik moet gewoon in je. Daarna zal het beter zijn. Dat weet ik zeker. Dat beloof ik je.' Hij manoeuvreerde zich tussen haar benen. Zijn duimen streken langs haar

wangen. ‘Ik zal zachtjes doen. Oké? Het wordt weer als vroeger, als in het begin.’

Ongelovig schudde Dana haar hoofd, terwijl meer tranen over haar wangen rolden. Hij was echt knettergek. Alles wat ze net gezegd had, niets daarvan was tot hem doorgedrongen.

‘Het komt goed, lieverd. Spreid je benen ietsje meer.’ Weer kuste hij de tranen van haar gezicht. ‘Je hoeft niet bang te zijn. We hebben dit toch al zo vaak gedaan, lang voordat je bij me weg wilde? Die tranen zijn nergens voor nodig. Kijk me aan, schat.’

Sniffend keek Dana naar hem op. Hoewel ze zich had voorgenomen om niets te doen wat hij van haar vroeg, ging het vanzelf. Ze was wanhopig op zoek naar troost, naar bevrijding, zelfs al wist ze dat hij de laatste persoon op aarde was die het haar kon geven.

Nog steeds streek zijn duim langs haar wang, en daarna langs haar trillende onderlip.

‘Ssh. Het komt goed. Heus.’

Dana slikte moeizaam. Ze voelde zijn penis al tegen haar aan drukken. Opnieuw verkrampte haar hele binnenste. Ze moest het over zich heen laten komen, zich niet verzetten. Dan deed het alleen maar meer pijn.

‘Oké,’ fluisterde ze met een trillende stem. ‘Oké.’

Zijn lippen bogen om in een glimlach. ‘Goed zo.’ Hij steunde met één elleboog in het matras terwijl hij zichzelf ietsje omhoog werkte. Dana spreidde haar benen iets. ‘Goed zo, lieverd,’ herhaalde hij.

Dana kneep haar ogen dicht toen hij haar binnendrong. Het ging stroef en brandde, precies zoals ze verwacht had. Zijn hand gleed over haar borst en kneep erin terwijl zijn ademhaling van het ene op het andere moment zwaarder werd.

‘Kus me,’ kreunde hij. ‘Kus me, Dana.’

Dana dacht aan Freddy. Aan wat Maddox hem kon aandoen wanneer zijn stemming niet beter werd. En dus drukte ze haar lippen tegen die van hem en liet zijn tong binnen. Het leidde haar ietsje af van de schroeiende pijn beneden, waar hij nog steeds in haar stootte. Het tempo was weliswaar laag, maar evengoed deed iedere beweging vreselijk veel pijn.

‘Dit voelt zo goed. Voel je het niet?’ vroeg hij met een schorre stem, naar zijn hoogtepunt toewerkend. ‘We passen precies in elkaar, je zit als een tweede huid om me heen. We horen bij elkaar, Deen. Dat wist ik al die tijd al. Voel jij dat dan niet?’

Dana wist wat hij voelde.

Zij had dat ook gevoeld – maar niet bij hem. Een steek trok door haar hart toen ze weer aan Roan dacht. *Roan...*

Roan staarde in zijn glas.

Er was weer een dag voorbij. Weer een dag verspild.

De hele dag had hij camerabeelden bekeken, van willekeurige winkels, van havens, van snelwegen. Overal waar hij zich in kon hacken. Het was een hopeloze zoektocht, er was geen enkel spoor om te volgen. Ze was al drie maanden weg. Drie maanden waarin zijn wereld alle kleur had verloren en hij alleen maar grijstinten zag. Hij had hoofdpijn gekregen van het staren naar het scherm, van het verdriet dat hij al die tijd weg probeerde te drukken omdat hij bang was dat hij anders weer op de vloer van zijn appartement zou belanden.

Hij zat helemaal alleen. Zijn broeders hadden het allang opgegeven om hem gezelschap te houden. Dat wilde hij ook helemaal niet. Er bestonden geen grappen die zijn mondhoeken omhoog konden hijsen, er waren geen herinneringen die ook maar een beetje warmte in hem naar boven brachten. Er was niets dan woede en wanhoop en een diepe,

gruwelijke pijn die nooit wegzakte. Heel soms sluimerde hij heel even, om dan weer onverwacht hard toe te slaan.

Niet dat zijn broeders in een veel beter humeur waren dan hij. Silver en Damien hadden het er net zo moeilijk mee dat de moordenaar van hun vrouw en beste vriend nergens te vinden was. Ze waren net zo verbitterd als hij, maar in tegenstelling tot hij konden ze hun verdriet wel verwerken. Zij vorderden in het rouwproces terwijl hij zelf stilstond. Iedere keer dat hij vanuit zijn ooghoek een meisje met blond haar zag, schoot de hoop door hem heen dat zij het was. Of het nou buiten op straat was, in de supermarkt of in het clubhuis, steeds opnieuw stond zijn wereld heel even stil – en knalde daarna weer genadeloos hard uit elkaar.

‘Zit je hier nou nog steeds?’ Hij voelde een hand op zijn schouder.

Roan draaide zijn bovenlichaam weg zodat de aanraking verdween en nam met een grimmig gezicht een slok. Een meisje hees zich op een barkruk naast hem en leunde met haar elleboog op de bar. Hij wierp een snelle blik op haar, maar haar gezicht kwam hem niet bekend voor. Niet dat dat veel zei; al weken gingen alle gezichten in een soort waas aan hem voorbij. Hij wendde zijn blik weer af en staarde vooruit.

Ze gleed van de kruk af. Even dacht hij dat ze wegging, maar toen stond ze opeens naast hem. Haar vingers gleden rond zijn hand en brachten die naar haar borst. Dwars door haar dunne jurkje heen kon hij haar stijve tepel voelen.

‘Een man als jij zou hier niet in zijn eentje moeten zitten.’ Ze boog zich naar hem toe en fluisterde: ‘Neem me. Doe met me wat je wilt. Ik beloof je dat het je niet zal tegenvallen.’

Roan rukte zijn hand bij haar weg. Alleen de gedachte aan seks maakte hem kotsmisselijk. Hij wilde geen seks. Nooit meer. Niet zolang Dana tegen haar wil...

‘Ga weg,’ gromde hij tegen het grietje.

In plaats van weg te gaan, gleed haar hand naar zijn kruis. ‘Ik kan je haar laten vergeten. Je verdient een beetje ontspanning. Je...’

Roan greep haar arm beet en rukte die bij zich vandaan. Er klonk een luide knak en het volgende moment begon het meisje te gillen. ‘Mijn arm! Je hebt mijn arm gebroken!’

Hij snoof, immuun voor haar tranen en snikkende uithalen. ‘Ik mocht toch met je doen wat ik wilde?’ Hij leegde zijn glas, zette hem met een klap neer en stond op, een beetje wankelend. ‘Achterlijke hoer.’ Hij spuugde naar haar voeten en beende langs haar heen. Haar gekrijs achtervolgde hem, maar het deed hem niets. Hij hoefde haar kop niet meer te zien.

In zijn clubhuiskamer liet hij zich languit op zijn bed vallen. Hij draaide zich op zijn zij en streek over de kant waar zij altijd had gelegen. Zijn ogen sluitend, beeldde hij zich in dat ze daar lag. Haar gezicht naar hem toegekeerd, een glimlach rond haar lippen.

‘Ik hou van je, Roan.’

Hij strekte zijn hand naar haar wang, maar zijn vingertoppen voelden niets. Er was niets, zij was er niet. Zwaar uitademend rolde hij zich op zijn buik en begroef zijn gezicht in het kussen. Hete tranen gleden over zijn wangen en hij schreeuwde, hij schreeuwde in zijn kussen, dat het geluid dempte en ervoor zorgde dat er niemand kwam om hem te kalmeren. Hij bleef snikken en schreeuwen totdat hij het zo benauwd kreeg dat hij wenste dat hij zou stikken.

Zodra die gedachte echt tot hem doordrong, rolde hij zich op tot een balletje en bleef zachtjes snikken. ‘Ik kan niet meer, Deen,’ huilde hij. ‘Ik kan niet meer zonder jou.’

Het zweet stond op haar voorhoofd. Keer op keer ving de stootzak haar vuisten op. Haar vingers brandden, maar ze ging door en door en door totdat ze niet meer kon. Hijgend steunde ze op haar knieën. Even was er niets dan een stekende pijn in haar zij en een dreigende vermoeidheid die alles zou wegnemen.

Freddy reikte haar een waterflesje aan. ‘Tien minuten. En dan gaan we verder.’

Ze deed de bokshandschoenen uit en trok een mondhoek op. ‘Wat ben je streng vandaag.’

‘Je wilde je toch met mij kunnen meten?’ Hij toonde haar een scheve grijns, trok zijn shirt uit en begon zelf op de stootzak in te slaan, zonder handschoenen aan. Dana nam een slokje water. Ze keek toe hoe zijn spieren zich aanspannen terwijl hij de klappen uitdeelde en hoe het zweet al gauw zijn haren tegen zijn gezicht liet plakken.

Een straf om naar te kijken was het niet. Ze keek liever naar dit lichaam dan naar dat van Maddox, dat bleef nooit alleen bij kijken.

Ze floot plagerig. ‘Natuurlijk kijk ik liever hoe Roan zich staat uit te sloven, maar dit is toch ook geen vervelend uitzicht.’

Met een grijns draaide Freddy zijn gezicht opzij. ‘Die had zich waarschijnlijk wel flink uitgesloofd ja, om het nog ergens op te laten lijken. Van alle Dahlia’s is hij het meest vaak knock-out geslagen in de ring, volgens mij.’

Hij gaf een paar harde klappen en keek haar toen weer aan. Ze voelde aan dat hij het fijn vond om over zijn broeders te praten. Dat was verschillend – op sommige dagen wilde hij er niets over horen, op andere dagen wel. Dana kende dat gevoel maar al te goed. Er waren momenten dat ze Roans naam niet eens over haar lippen kon krijgen en op andere momenten voedde ze zich met herinneringen aan hem.

‘Door jou?’

Freddy grijnsde. ‘Door iedereen.’

‘Dat kwam vast omdat ik er niet was om hem aan te moedigen.’ Ze glimlachte flauwtjes. Het was niet zo moeilijk om voor te stellen hoe Roan het zou afleggen tegen Rage of Shaw. Die kregen hem waarschijnlijk met één klap op de grond.

‘Laten we het daar maar op houden,’ zei hij met een knipoog.

De deur zwaaide open. Direct sloeg de sfeer om en verstijfden ze beiden.

‘Nou, laat eens wat zien.’ Maddox leunde tegen de muur aan. Met één priemende blik droeg hij Freddy op om te vertrekken. Ze zag hoe zijn spieren zich aanspannen. Zijn blik schoot naar haar en ze knikte geruststellend, al voelde ze zich helemaal niet ontspannen.

Ze wist waarom Maddox hier was. Hoewel ze hem om een eigen ruimte gevraagd had, was hij hier twee dagen geleden toch zomaar binnengekomen en had hij willen toekijken hoe ze aan het boksen was. Het had hem opgewonden en hij had haar hier op de grond genomen. Waarschijnlijk zou het daar nu weer op uitdraaien.

Ze trok haar bokshandschoenen weer aan en begon zich uit te leven op de boksbal. Op haar verzoek was die in deze kamer opgehangen, zodat ze een beetje privacy had, een plek om zich terug te trekken. Freddy had haar eens verteld dat hij bokskampioen lichtgewicht was geweest, dus bij hem in de leer gaan om zichzelf te kunnen verdedigen had een goed plan geleken. Maddox zag er blijkbaar geen gevaar in, want hij had haar het sportattribuut cadeau gedaan en de uren die ze hier met Freddy doorbracht leken hem ook niet dwars te zitten.

Sterker nog, de hitte die na het boksen van haar huid afkwam, maakte een drift in hem los die haar deed vermoeden dat hij zich inbeelde dat het door hem kwam dat ze er zo verhit uitzag.

Dana keek niet naar hem om terwijl ze haar vuisten tegen de boksbal stootte. Haar armspieren brandden, maar ze ging er helemaal in op zodat ze zelfs even vergat dat Maddox in dezelfde kamer was.

Daar dacht ze pas weer aan toen ze zijn handen op haar heupen voelde. In een reflex draaide ze zich om hem te slaan, maar hij weerde lachend haar slag af alsof dit een spel was en zwaaide haar van de grond. Een tel later zette hij haar met zijn middel klem tegen de muur. Zijn shirt had hij al uitgedaan, zijn getatoeëerde huid kleefde tegen haar bezwete buik.

‘Je bent zo heet,’ fluisterde hij, waarna hij in haar nek beet en zoog totdat er donkere plekken zouden opdoemen. Zijn handen kneedden haar borsten dwars door haar crop top heen, al snel daalden ze af naar haar sportbroekje en trokken die omlaag.

Dana draaide zich om, zodat ze hem niet hoefde te zien.

Maddox maalde er niet om – zolang hij maar kon krijgen wat hij wilde.

Dana kneep haar ogen dicht.

Het gaat vanzelf weer voorbij.

Dana staaarde naar het golvende water, haar armen had ze om haar opgetrokken knieën geslagen. Ze voelde zich hol vanbinnen. Ze probeerde zich voor te houden dat ze Maddox bespeelde, dat het afschuwelijk was om seks met hem te hebben maar dat het uiteindelijk tot haar ontsnapping zou leiden. Steeds wanneer hij diep in haar stootte en vergenoegd in haar oor gromde, als zijn smerige, hete adem haar huid schroeide en zijn vingers in haar vlees groeven, voelde het echter alsof ze geen enkele controle over de situatie had.

Er klonken voetstappen naast haar. Meteen verstijfde ze. Kwam hij haar alweer halen? Het voelde nog vurig en rauw tussen haar benen. Ze ontspande iets toen het Freddy was die naast haar kwam zitten. De

lijnen op zijn voorhoofd waren strak, de blik in zijn ogen verbitterd. Hij leek veel ouder dan de drieëntwintig jaar die hij was. Ook hij leed. Machteloosheid was ook net een woekerende zweer.

‘Ik kan dit niet meer Deen,’ fluisterde hij. ‘De volgende keer dat ik hem zie, zal ik hem wurgen.’

‘Niet doen,’ antwoordde ze zacht. Haar stem trilde. ‘Als jij – als jij hier niet was geweest zou ik het nooit volhouden.’ Ze leunde tegen hem aan. Hij sloeg zijn arm om haar heen en trok haar naar zich toe totdat ze met hun hoofden tegen elkaar aan leunden.

‘En ik kan dit niet volhouden.’ Zijn handen balden zich tot vuisten. ‘Ik moet gewoon iets scherps vinden en het in zijn hoofd rammen, de volgende keer dat hij niet oplet.’

‘Hij let altijd op.’

Freddy zuchtte.

‘Hij weet waar je op uit bent, waar ik op uit ben. Hij doet ’s nachts altijd de deur op slot en checkt de kamer grondig op wapens.’ Ze wreef langs haar ogen. ‘Alsjeblieft Freddy,’ fluisterde ze. ‘Haal niets stoms uit.’

Hij zweeg. Ze legde haar vingers over haar zijn rechtervuist en kneep erin, maar hij bleef strak vooruitkijken. De haat kolkte in zijn ogen en het liet haar huiveren.

Drie maanden later

Hoofdstuk 3

Roan voelde de druk van haar rug tegen zijn buik, haar achterwerk tegen zijn middel. Haar ademhaling klonk vlak naast die van hem en met een tevreden gevoel kroop hij nog wat dichterbij haar aan, totdat haar haren zijn neus kietelden. Zijn hand gleed omhoog van haar heup naar haar borst en een beetje verdwaasd ontdekte hij dat ze nog een shirt droeg. En hij ook.

Zodra hij zich realiseerde dat het niet Dana was die in zijn bed lag, trok hij vliegensvlug zijn hand terug en ging met een ruk rechtop zitten. Het meisje mompelde iets, draaide zich om en keek naar hem op. Een lome glimlach gleed over haar lippen.

‘Wie de fuck ben jij?’ snauwde hij. Met zijn voet tegen haar heup schoof hij haar opzij, zodat ze bijna uit zijn bed viel.

Hoewel de meeste mensen tegenwoordig wegstoven als zijn gezicht zich tot een grimas vertrok, kromp dit blonde wicht niet in elkaar. ‘Lotte.’ Ze ging rechtop zitten, met haar rug tegen de hoofdsteun van zijn bed. ‘Rustig maar. We hebben niets gedaan.’

Een beetje argwanend liet Roan zijn blik over haar fijne gezicht glijden, en daarna over de rest van haar lijf. Voordat hij Dana had leren kennen, had hij ongetwijfeld wél wat met haar gedaan. ‘Wat de fuck doe je hier dan?’

Hoewel andere clubmeisjes altijd direct aan hem probeerden te zitten, liet Lotte haar handen rustig ineengevouwen op het dekbed rusten. ‘We hebben gisterenavond gepraat. Lang. Je was flink aangeschoten en ik denk dat je meer dan alcohol alleen op had. Herinner je je niets meer?’

Haar stem had iets rustgevends, waardoor hij wat ontspande. Hij sloot zijn ogen even, negeerde het bonken bij zijn slapen en probeerde iets te zien in het donkere woud waaruit zijn herinneringen van gisteren bestonden. Toen haalde hij zijn schouders op. Hij herinnerde zich haar gezicht niet.

‘Je vertelde dat je zo slecht sliep, vanwege je vriendin. Dat je het met alcohol en met pillen probeerde, maar dat je evengoed om de haverklap wakker schrok. Toen zei ik dat je misschien eens moest proberen om niet alleen te gaan slapen, zodat je niet ieder moment van de nacht geconfronteerd wordt met de wetenschap dat ze er niet meer is. Ik vertelde je dat mijn vriend is omgekomen bij een auto-ongeluk, dat ik alleen slapen ook zo moeilijk vond.’ Ze keek hem aan, er lag een meelevende glimlach om haar lippen. ‘Volgens mij heeft het je geholpen.’

Roan boog zijn hoofd. Hij herinnerde zich weinig van afgelopen nacht. Alleen dat *zij* bij hem was. Maar ze was er helemaal niet. Het gemis vulde zijn binnenste weer en hij kneep zwaar ademend door zijn neus zijn lippen op elkaar.

‘Nu voelt het kut,’ zei ze zacht. ‘Dat snap ik. Maar je hebt in ieder geval een keer een nacht doorgeslapen. Als je dat vaker doet, zul je merken dat het overdag ook minder zwaar wordt, doordat je geen slaaptekort meer hebt.’

Roan wist niet wat hij moest zeggen. Het voelde alsof hij Dana had verraden door met een ander te slapen, zelfs als het alleen maar slapen

was geweest. Hij had tegen haar aan gelegen, op een intieme manier. Zoals hij alleen met haar wilde liggen. Maar hij kon niet om de waarheid heen dat hij beter had geslapen dan sinds een hele lange tijd.

‘En nu?’ bromde hij. ‘Nu stel je voor dat ik de rest van mijn leven met jou een bed ga delen?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Dat lijkt me erg lang.’ Ze glimlachte flauwtjes. ‘Maar misschien, totdat het slapen beter gaat en we het weer kunnen afbouwen?’

Grommend wreef Roan in zijn gezicht. Wat was ze, een fucking zielenknijper? Als hij behoefte had aan een psychiater dan ging hij daar wel heen, maar hij was zo fucked up dat zelfs een psychiater er niks meer mee kon. ‘Waarom doe je dit?’

‘Omdat ik weet hoe je je voelt, Roan,’ zei ze zacht.

Roan balde zijn vuist en sloeg hem tegen de muur, vlak naast haar hoofd. Pijn flitste door zijn vingers en ze kromp in elkaar. ‘Je hebt geen idee hoe ik me voel,’ snauwde hij. ‘Ik wou dat ze onder een fucking vrachtwagen was gekomen, in plaats van de hel waar ze nu doorheen gaat!’

‘Dat neemt niet weg dat ik weet hoe het voelt om niet in slaap te kunnen vallen. Dat ik weet hoe je hele wereld instort, iedere morgen als je ontdekt dat degene van wie je houdt er niet meer is.’ Haar stem klonk beheerst, ondanks zijn woede-uitbarsting. Niet bang – maar ook niet verhit. Gewoon rustig, en weer kalmeerde het hem iets. ‘Je lijdt, Roan. Iedereen ziet het en niemand weet hoe ze je moeten helpen. Ik ben nu twee weken in het clubhuis, sinds een vriendin me daar mee naartoe nam. Zodra ik je voor het eerst zag, voelde ik je pijn, herkende ik die verloren blik, dat verlangen naar iemand die er niet meer is – die in elk geval niet meer binnen je bereik is.’ Haar hand gleed naar die van hem en hoewel hij hem wilde wegtrekken, deed hij het om de een of